

Forhold kunde gøre sig gældende, idet Skatte- og Skyldraadene sortere under Finansministeriet" o. s. v.

Altsaa, det ærede Medlem fra Sorø kritiserede stærkt dette Forhold og mente, at Kvitteringerne, som de paagældende havde afgivet, ikke vare i Overensstemmelse med Virkeligheden, og han har da som Landbrugsminister henvendt sig til Finansministeriet for at faa Rede paa disse Forhold og muligvis faa en Ændring deri. Men det ærede Medlem behøvede ikke at gaa over Aaen efter Vand, for det ærede Medlem kunde have spurgt Landbrugsministeriet, saa vilde han have faaet fuld Besked. Han kunde have spurgt sit eget Departement, ja, han havde for Resten blot behøvet at spørge sin egen Sekretær, thi hans Sekretær var tillige Sekretær for Statsdyrskuekommissionen, og han vidste selvfølgelig fuldstændig Besked om disse Forhold. Forholdet er nemlig ikke det, det ærede Medlem forudsatte, at de paagældende havde begaaet noget urigtigt, tværtimod, de havde kun begaaet det, at de havde affattet deres Regninger paa den Maade, Landbrugsministeriet har fastsat. Efter at vi fik Husdyrloven af 1902, blev der nemlig i 1903 af den daværende Minister fastsat Regler om dette Forhold, udsendte gennem Cirkulærer til de paagældende, f. Eks. et Cirkulære af 3. April 1903 til Statsdyrskuekommissionen angaaende Diæter og Dagpenge til de af Amtsraadene valgte Dommere, og der staar heri, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa oplæse:

„Under Henviisning til § 1 i fine i Lov af 23. Maj 1902 om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme, hvorefter Udgifterne til Dagpenge og Befordringsgodtgørelse til de af Amtsraadene valgte Dommere ved Statsskuer, der hidtil ere afholdte af Amtsrepartitionsfonden, fremtidig ville være at afholde af Statskassen, skulde man, næst at meddele, at de nævnte Dagpenge, i Lighed med hvad der gælder for Kommissionens Medlemmer, fastsættes til 8 Kr. pr. Dag og Befordringsgodtgørelsen til 2 Kr. pr. løbende Mil eller 2den Klasses Jernbanetakst, hvor Bane kan benyttes, tjenstlig anmode om, at Regningerne over bemeldte Udgifter maa blive indsendte hertil gennem Statsdyrskuekommissionen, ledsagede af Oplysning om, paa hvilke kongelige Kasser Beløbene ønskes anviste“. Endvidere er dette Cirkulære nærmere udformet i et andet Cirkulære, nemlig i en Skrivelse af 10. Juni 1903 til Statsdyrskuekommissionen

angaaende Beregning af Medlemmernes Rejsegodtgørelse. Det hedder deri, hvad jeg maaske ogsaa maa tillade mig at oplæse: „Foranlediget ved forskellige, hertil indkomne Forespørgsler angaaende Forstaaelsen af Ministeriets Resolution af 3. April d. A., hvorved den Formændene for Hingste- og Tyreskuekommissionen samt de af Amtsraadene valgte Dommere ved Statsskuer tilkommende Godtgørelse for Rejseudgifter fastsættes til 2 Kr. pr. løbende Mil og 2den Klasses Jernbanetakst, hvor Bane kan benyttes, skulde man tjenstlig anmode Statsdyrskuekommissionen om at ville meddele Formændene for Hingste- og Tyreskuekommissionen, at Ministeriets fornævnte Resolution vil være at forstaa saaledes, at de nævnte Formænd og Dommere ere berettigede til i Befordringsgodtgørelse at beregne sig 2 Kr. pr. løbende Mil — men heller ikke mere —, hvad enten den paagældende befordrer sig med Hest, Cykel eller Vogn — egen eller lejet, og hvad enten han kører ene eller sammen med andre, samt at den paagældende, hvor Vogn er benyttet i Tur, men ikke i Retur, fordi Rejsen fortsættes paa anden Maade, er berettiget til at beregne sig 2 Kr. pr. løbende Mil saavel i Tur som i Retur“.

Det er, som man vil se, en meget klar Udtalelse, og den giver de paagældende ikke alene fuld Ret til at beregne sig Rejsegodtgørelse, som de have gjort, men ogsaa, mener jeg, en Pligt til at beregne deres Rejsegodtgørelse netop paa den Maade, som sket er, og det ærede Medlem fra Sorø har derfor forleden været fuldkommen uberettiget til at rette Angreb paa, hvad her er sket. Naar han har gjort det, er det kun, fordi han har været uvidende om, at en saadan Skrivelse var udsendt af Landbrugsministeriet.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 15; men dette Ændringsforslag er en Følge af Ændringsforslaget under Nr. 1, og derfor finder jeg ingen Anledning til at omtale det. Under Nr. 16 er der et Ændringsforslag af et Mindretal, som jeg heller ikke skal omtale. Under Nr. 17 er der et Forslag om, at 2det Stykke, 2den Linie, affattes saaledes: „Hopper 2 og 3 Aar“. I Lovforslaget staar der indtil 4 Aar, og vi mene, at de 4 Aars Hopper kunne udgaa. Under Nr. 18 er der et Forslag om, at „Hopper 4 Aar og derover kunne kun præmieres, naar de enten ere synlig drægtige eller have Føl“. I Lovforslaget var det saaledes, at 4 Aars Hopper vel kunde præmie-